

Απολογία ενός στρατιώτη

Κάτω από τους βελούδινους χιτώνες που φοράς, ξεχύνεται η λάμψη του λευκού

Του αρχέγονου υποβλητικού κάλλους

Το απαλό φιλί της νωχελικής φύσης πίσω από τα παραθυρόφυλλα

Ο χρυσός του καθρέφτη σου λιώνει σε εκατομμύρια αποστράπτουσες ίνες
ανάμεσα στον χείμαρρο των μαλλιών σου

Όλη σου η ψυχή μια ανέγγιχτη, ευωδιαστή φλόγα

Βλέπω το φως που εκπέμπεις

Τα ρινίσματα της δημιουργικότητας και της σπιρτάδας κάτω από τις πυκνές
βεντάλιες των ματιών σου

Βλέπω την αιθέρια κίνηση του μυαλού σου

Τον πόνο που σου λυγίζει το κεφάλι, σε κατακερματίζει, όπως το γιασεμί σκύβει
υποταχτικά το κεφάλι στην πρωινή καταιγίδα

Οι άρπες φωνάζουν το όνομα σου, ποιητές προσκυνούν το σώμα σου, εκείνο το
άγαλμα που σκορπά στα μάτια των θεατών το γέλιο του λαμπερού γαλαξία

Ναι, σε βλέπω να χαμογελάς πονηρά

Πάνω στο ρόδινο σου καράβι, με τα παραδεισένια πανιά, το κλάμα, ο βαθύς
πονεμένος αναστεναγμός μοιάζουν να σπιλώνουν το κρυστάλλινο όνειρο

Πού είσαι Ελένη;

Στα μάτια του λάγνου άντρα σε αντίκρισα,

Στα μάτια του πονεμένου στρατιώτη σε καταράστηκα,

Στα μάτια του άντρα σου σε φίλησα,

Στα μάτια των ξεχαρβαλωμένων πτωμάτων σε ερωτεύτηκα.

Η έμπνευση, η ηδονή, το πάθος, χάθηκαν κάτω από τον ανεπαίσθητο κυματισμό της φιλοδοξίας

Το βάθρο που ανέβαινα για να φορέσω τις δάφνες μαράθηκε και έσβησε με ένα σου χαμόγελο

Πού είσαι, μούσα μου; Πού είσαι Ελένη;

Το μυαλό μου σαλπάρει για τα λιμάνια του ρεαλισμού, πρέπει να σε αποχωριστώ

Η έμπνευση μου πνίγεται, μαχαιρώνεται μπροστά στα πόδια σου

Η ψυχή μου δηλητηριάζεται, γιατί το φέγγος σου ξεθωριάζει

Βλέπω μπροστά μου, τη μέγαιρα, την άπιστη

Το άλικο στίγμα της αδικοχαμένης Λήδας στη σκιά ενός Απόλλωνα

Οι χιτώνες σου παίρνουν φωτιά, το σώμα σου καίγεται

Ο χρυσός των μαλλιών σου κλείνεται σε χρηματοκιβώτια

Σε ξύλινες κοιλιές αλόγων

Πού είσαι Ελένη;

Πού είναι το άσπιλο γλυπτό των ονείρων μου με το μυστηριώδες σώμα;

Σε είχα ερωτευτεί Ελένη,

Είχα σαγηνευτεί από το βάδισμα, τον πόνο σου, το ανελέητο σου τσαλάκωμα

Σε αντικρίζω τώρα στα μάτια του διεφθαρμένου,

Σε προσκυνώ τώρα στα μάτια του ναρκομανή,

Γιατί έφυγες Ελένη;

Όπου κι αν βρίσκεσαι, στα νησιά των Μακάρων ή στην κόλαση του κορμιού σου,
ξέρω ότι με ακούς

Πέταξε το προσωπίο σου και γύρνα στον ερωτευμένο στρατιώτη που δεν
αγάπησε το είδωλο σου, παρά εσένα

Τώρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου, αισθάνομαι ακόμα το παγερό χάδι του
αποχαιρετισμού

Βλέπω τους λιωμένους χιτώνες να ακτινοβολούν

Δεν είμαι τρελός Ελένη

Το μέρος που λένε πως βρίσκομαι λέγεται φρενοκομείο.

Δεν ξέρω γιατί με άφησαν εδώ

Αυτό όμως που ξέρω είναι πως σε λίγο θα χαθώ

Για αυτό δέξου το τελευταίο μου γράμμα, τον τελευταίο μου αναστεναγμό

Και μη λυπάσαι

Γιατί εγώ που σε γνώρισα,

γέμισα το πουκάμισο που πάντα έμενε αδειανό...

Μαριάννα Μπιτσάνη